

1597 31. Marts 1890: 1. Beh. af Forst. t. Best. af Landsthinget ang. Finantsloven. 1598

naar vi slet ikke faae Finantsloven, i alt Fald ikke til en saadan Tid, at vi kunne behandle den. Vi kunne jo ikke komme til at bese den, saa kan det jo heller ikke breides os, at vi ikke have renset den. Det er der ikke Tid til, vi hindres jo i at gjøre det.

J. Pedersen: Jeg skal gjøre den korte Bemærkning til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Blom), at jeg vil give ham Ret i, at for hans Vedkommende synes det Moderate, at være aldeles trængt tilbage; thi medens det ærede Medlem ikke kunde stemme for eller havde Betænkelse ved at stemme for en Tillægsbevilling til Befæstningen, har han nu ikke nogen Betænkelse ved at anbefale Thinget at gaa ind paa og anbefale Regjeringen at bruge en Bevilling til et Foretagende, der har i det Mindste en ligesaa stor Rækkevidde og sandsynligvis vil faae en meget større Rækkevidde, og en Bevilling, som nylig udtrykelig er negtet af det andet Thing. Det ærede Medlem sluttede med at udtale, at Landsthinget, saaledes som Forholdene vare, dog burde gjøre Sit til, at der kunde sørges for Rigets Fornødenheder, og at vi bidroge dertil ved denne Beslutning. Deraf maa følge, at det ærede Medlem tillægger denne Beslutning en vis retslig gyldig Karakter, og jeg vil rigtig nok sige, at gjør det ærede Medlem det, er han meget langt borte fra Moderation. Forholdet er jo det, at denne Beslutning i saa Henseende aldeles ingen Betydning har. Vi vide jo, at grundlovmæssig skulle Forslag, som skulle være gyldige, vedtages paa en hel anden Maade, end denne Beslutning vedtages paa. Beslutningen har kun den ene Betydning; at Landsthinget derved tilkendegiver sin Villighed til at være fri for det Hele og sige til Regjeringen: „Værsgod, tag kun nu og gjør Forretning; vi melde os fra“. Det er det; der ligger i denne Beslutning og ikke Andet.

Overfor det ærede Medlem for 4de Kreds, der gjentagne Gange sagde, at Landsthinget har Ret til at beklage sig, skal jeg sige, at det Mærkelige er, at Landsthinget tager denne Beflagelse, som det gjør og vender Dolken mod sit eget Bryst. Det er det, der undrer mig: Det ærede Medlem sagde rig-

tignot i sit første Foredrag, at man herved skulde vise Folkethinget, at Folkethingets hele Arbejde var bethdningsløst, men det ærede Medlem veed jo meget vel, at Folkethinget har været i hvert Fald paa væsentlige Omraader stillet saaledes ogsaa det foregaaende Aar, enten Landsthinget har behandlet Finantsloven eller ikke. Det gaar jo i Reglen saaledes til, at hvad Folkethinget og Regjeringen enes om, holder Regjeringen sig til, og hvad Folkethinget derimod negler, bruger Regjeringen lige godt, saasnart den kun bliver enig med dette Thing derom. Den sædvanlige Maade at gennemføre denne Slags Bevillinger paa er jo, at Regjeringen først spørger Folkethinget, og naar det siger Nei, gaar til Landsthinget. Naar dette saa har sagt Ja, bruger man Pengene. Det er det, man kalder at hævde Thingenes Egeberettigelse. Folkethinget vil man ikke væsentlig kunne ramme haardere, end man har gjort hidtil, ved at tage den Stilling, som man nu har, men sig selv kan man ramme nu og for altid ved at erkjenne, at under disse Omstændigheder har Landsthinget ikke Andet at gjøre end at give det Hele op og give sig Regjeringen i Vold.

Blom: Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at naar den ærede sidste Taler ikke kan forstaa min Distinktion mellem Landsthingets Votum over en Tillægsbevilling og den forelagte Beslutning, ja saa skal jeg i det Mindste for i Aften opgive at gjøre det ærede Medlem klog paa, hvor Forskjellen ligger. Jeg antager, at der er Andre, der nok forstaa det. Til det Spørgsmaal, han rettede til mig om, hvorvidt jeg tillægger den Beslutning, vi nu forhaabentlig staa i Begreb med at foretage, nogen retlig Betydning, kan jeg kun svare, at jeg tillægger Landsthingets Beslutning i denne Sag noget af den samme Vægt som Folkethingets Forhandling og Votering, naar der ikke kommer en samstemmende Votering af Landsthinget ogsaa, og denne Vægt, tror jeg, kan skrives med et rundt Tal. Men hvorvidt den Beslutning, vi tage i Aften, vil faae nogen virkelig Betydning, vil komme til at afhænge af, hvilken Betydning Regjeringen lægger i den, og hvilken Betydning Nationen i sin Helhed lægger i den.